CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL H. MAYRAS VAN 4 APRIL 1973 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

De heer Rocco S., Italiaans staatsburger, vestigde zich in 1957 als loontrekkend werknemer in België. Zijn gezin was mede overgekomen, waarbij het hier in het bijzonder gaat om zijn op 1 september 1954 geboren zoon Michel die toen twee jaar en acht maanden oud was.

Michel S. lijdt aan een ernstige — naar het schijnt aangeboren — debilitas mentis. Hij werd voorlopig in een op het gebied van onderwijs en verzorging gespecialiseerde inrichting geplaatst, namelijk het Institut médico-pédagogique Saint-Lambert te Bonneville (België).

In maart 1970 diende zijn vader voor hem een aanvraag tot inschrijving in bij het Rijksfonds voor sociale reclassering van de minder-validen, ingesteld bij de Belgische wet van 16 april 1963, zulks ter verkrijging van een functionele revalidatie voor rekening van het Fonds en voorts — na een gespecialiseerde voorlichting bij de beroepskeuze — van plaatsing in een passende werkkring.

Ingevolge genoemde wet heeft het Fonds tot opdracht aan personen van Belgische nationaliteit wier mogelijkheden van tewerkstelling wegens een ontoereikendheid of vermindering van hun lichamelijke of geestelijke gesteldheid beperkt zijn, bepaalde voordelen in natura of in geld te verstrekken teneinde hun inschakeling in, of wederaanpassing aan, beroep en samenleving te bevorderen.

Bij Koninklijk Besluit van 29 mei 1968 werd het toepassingsgebied van deze wet uitgebreid tot personen die de Belgische nationaliteit niet bezitten, zulks met name op voorwaarde dat zij „het bewijs hebben geleverd van hun regelmatig verblijf op het grondgebied van het Rijk vóór de eerste geneeskundige vaststelling van hun ongeschiktheid" (artikel 2, 1°).

Het Rijksfonds wees dit verzoek af op grond dat de mentale ongeschiktheid van Michel S. gezien haar aard en aangeboren karakter nog vóór de vestiging van deze jongen in België vastgesteld moest zijn.

Zijn vader bracht dit besluit voor de Commissie van Beroep, ingesteld bij artikel 20 van bedoelde wet. Toen hij ook hier geen voldoening verkreeg, wendde hij zich tot de Arbeidsrechtbank te Brussel, de terzake bevoegde rechter.

Na het overlijden van de heer Rocco S. zette zijn weduwe de instantie voort.

Voor de Arbeidsrechtbank beriep verzoekster in het hoofdgeding zich op verordening nr. 1612/68 van de Raad betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap en met name op artikel 7 daarvan, krachtens hetwelk de werknemer, die onderdaan is van een Lid-Staat, op het grondgebied van andere Lid-Staten dezelfde *sociale voordelen* geniet als de nationale werknemers.

Zij betoogde dat, krachtens dit beginsel van gelijkstelling, de Italiaanse nationaliteit van haar zoon haar niet kon worden tegengeworpen.

De Arbeidsrechtbank was van oordeel dat voor haar beslissing de uitlegging der ingeroepen communautaire bepaling nodig was. De rechtbank besloot dan ook bij vonnis van 10 november 1972 het geding te schorsen totdat het Hof uitspraak zal hebben gedaan op de volgende prejudiciële vraag:

„Zijn de voordelen bedoeld in de Belgische wet van 16 april 1963 betreffende de reclassering van de minder-validen sociale voordelen in de zin van artikel 7 der verordening nr. 1612/68 van de Raad der Gemeenschap"?

1 — Vertaald uit het Frans.

In het kader van de prejudiciële procedure kan Uw Hof stellig geen uitspraak doen over de toepassing van een nationale wet op een concreet geval; deze vraag staat uitsluitend ter beoordeling van de bevoegde nationale rechter. Op dit punt heeft de vertegenwoordiger van het Rijksfonds voor reclassering der minder-validen bij de mondelinge behandeling verklaard dat naar de huidige stand van de rechtspraak der arbeidsgerechtshoven van Brussel en Luik het Fonds heeft te bewijzen dat de eerste geneeskundige vaststelling der ongeschiktheid plaatsvond vóór de betrokkene zich in België vestigde; daar het praktisch niet wel mogelijk is dit bewijs te leveren, zou hieruit in casu volgen dat verzoeker aanspraak kan maken op toepassing van de wet van 16 april 1963; maar dit zijn overwegingen die aan het Gemeenschapsrecht vreemd zijn en derhalve niet kunnen worden aanvaard. Daarentegen staat het aan Uw Hof de nationale rechter alle interpretatiegegevens betreffende het communautaire recht te verstrekken, die hem als leidraad kunnen dienen bij de beoordeling van de uitwerking der Belgische wet van 16 april 1963 en wel door U uit te spreken over de vraag of onder het begrip sociaal voordeel in de zin van verordening nr. 1612/68 mede de in voormelde wet ten behoeve van de reclassering der minder-validen voorziene prestaties vallen.

Uw Hof heeft zich reeds herhaaldelijk in analoge gevallen uitgesproken en met name in Uw arrest van 15 juli 1964 beslist (Van der Veen, Jurisprudentie 1964, blz. 1163) dat de Nederlandse Algemene Weduwen- en Wezenwet inzake de Weduwen- en Wezenpensioenen een „wettelijke regeling" is in de zin van verordening nr. 3 van de Raad.

Voorts heeft Uw Hof nog beslist dat het bij de Belgische wet van 1 april 1969 aan bejaarden gewaarborgd inkomen ten aanzien van werknemers in loondienst en daarmede gelijkgestelden die in België pensioengerechtigd zijn, als een „uitkering bij ouderdom" in de zin van diezelfde verordening nr. 3 is te beschouwen (arrest van 22 juni 1972, Frilli, Jurispr. 1972, blz. 468).

Met verordening nr. 1612/68 van de Raad worden de in artikel 48 van het Verdrag van Rome neergelegde beginselen toegepast. Zij wil het aan de werknemers der Lid-Staten toegekende recht verwezenlijken zich vrij binnen de Gemeenschap te verplaatsen teneinde op het grondgebied van elk dier Staten arbeid in loondienst te verrichten.

Zij beoogt daartoe de afschaffing te hunnen behoeve van elke discriminatie op grond van nationaliteit en wil voorts de volledig gelijke behandeling van communautaire en nationale werknemers bereiken zowel wat betreft de werkgelegenheid (artikel 1) als de voorwaarden voor tewerkstelling en arbeid, met name op het gebied van beloning, ontslag en, indien zij werkloos zijn geworden, wederinschakeling in het beroep of wedertewerkstelling (artikel 7, 1e lid), alsmede — inzake de collectieve arbeidsverhoudingen — de toetreding tot vakorganisaties en de uitoefening van de syndicale rechten (artikel 8).

Dit beginsel van gelijkstelling strekt zich buiten de arbeidsverhoudingen „stricto sensu" uit, immers ingevolge het 2e lid van artikel 7 „geniet hij (de communautaire werknemer) *dezelfde sociale en fiscale voordelen* als de nationale werknemers" en kan hij krachtens lid 3 op de zelfde wijze en onder dezelfde voorwaarden als laatstgenoemden het onderwijs op vakscholen en in de revalidatie- en herscholingscentra volgen.

Zo vormt de in artikel 48 van het Verdrag voorgeschreven gelijkheid van behandeling de grondslag van de verordening nr. 1612/68. Zij kent geen andere beperking dan het voorbehoud van openbare orde gelijk dit werd geformuleerd in het Verdrag en in de — op dezelfde gedachte berustende — bepalingen van artikel 8 krachtens welke de communautaire werknemers kunnen worden uitgesloten van deelneming aan het bestuur van publiekrechtelijke lichamen, alsook van uitoefening van publiekrechtelijke functies.

De gehele opzet der verordening en de geest die daaruit spreekt kunnen er derhalve slechts toe leiden aan de in artikel 7, 2e lid, gebezigde term „sociale voordelen" de ruimste strekking toe te kennen en voorts aan te nemen, dat daaronder met name de voordelen vallen welke de wetgeving van een Lid-Staat inzake de reclassering van minder-validen aan zijn onderdanen toekent en wel voor zover die wetgeving de wederinschakeling in het arbeidsproces als hoofddoel heeft.

Bij analyse van de wet van 16 april 1963 blijkt dat aan de Belgische wetgever in hoofdzaak het bereiken van zodanig doel voor ogen stond.

Haar in artikel 1 omschreven toepassingsgebied „ratione personae" strekt zich uit tot alle personen, mits van Belgische nationaliteit, voor wie de mogelijkheden van tewerkstelling werkelijk beperkt zijn wegens een ontoereikendheid of vermindering van hun lichamelijke geschiktheid met tenminste 30 t. h. of van hun geestelijke geschiktheid met tenminste 20 t. h.

In de eerste plaats geldt het hier derhalve de werknemers wier geschiktheid ten gevolge van een — al dan niet met hun beroep verband houdende — ziekte of ongeval werd verminderd. Enkele in de wet voorziene prestaties dragen in voorkomend geval het karakter van een bescherming die tot aanvulling dient van de hun reeds bij de regelingen van sociale zekerheid tegen de risico's van ziekte of bedrijfsongeval toegezegde prestaties.

Bedoeld zijn eveneens de personen die wegens hun ontoereikende lichamelijke of geestelijke gesteldheid niet normaal tewerkgesteld kunnen worden en, in het bijzonder, de jeugdige minder-validen.

In het belang van beide groepen wordt in artikel 3 aan het Rijksfonds in de eerste plaats tot taak gesteld „er voor te waken dat de minder-validen het voordeel kunnen ontvangen van de beste medische of heelkundige behandeling teneinde een maximum van functionele recuperatie te bekomen en alzo de geschiktheid tot het uitoefenen van een arbeid tot stand te brengen of te verbeteren".

Het Fonds draagt geheel of gedeeltelijk de kosten van de behandeling voor zover die verantwoord voorkomen, waarbij rekening wordt gehouden met andere op wettelijke of reglementaire basis verleende financiële hulp — hierbij valt aan de sociale zekerheid of bijstand te denken — alsmede met de eigen middelen van de minder-validen en hun familie.

In de tweede plaats treedt het Fonds op bij de schoolopleiding, de beroepsopleiding, de omscholing en de herscholing; het moet de minder-validen of hun familie van advies dienen en er voor zorgen dat eerstgenoemden in voorkomend geval een gespecialiseerde voorlichting bij de beroepskeuze ontvangen.

Het draagt, eventueel in samenwerking met de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, geldelijk bij in de oprichting van erkende centra voor beroepsopleiding of omscholing.

Tijdens de duur van hun vakopleiding of omscholing verstrekt het aan de minder-validen uitkeringen en aanvullend loon teneinde hun een bezoldiging te verzekeren die overeenstemt met het bedrag van de vergoedingen en voordelen verleend aan de werknemers die cursussen volgen van versnelde beroepsopleiding voor volwassenen in de door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening opgerichte of gesubsidieerde centra.

De instelling organiseert de plaatsing van minder-validen in een passende arbeid bij de openbare besturen of particuliere nijverheids-, handels- en landbouwondernemingen. Hoofdstuk V van de wet legt de particuliere ondernemingen de plicht op een bepaald aantal minder-validen tewerk te stellen; dit aantal wordt bepaald naar gelang van de aard en het belang dier ondernemingen en de verschillende graden van blijvende ongeschiktheid der betrokken minder-validen.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening is onder toezicht van het Rijksfonds voor reclassering belast met de plaatsing der minder-validen die arbeidsgeschikt zijn bevonden.

Ten slotte kunnen zij die wegens de aard of de ernst van hun gebrek noch tijde-

lijk, noch definitief een beroep onder normale arbeidsverhoudingen kunnen uitoefenen, in de beschermde — door het Rijksfonds opgerichte of gesubsidieerde — werkplaatsen worden geplaatst.

Wij zien dan ook dat de wet van 16 april 1963 zowel op medisch als op heelkundig plan — en waar het de beroepsopleiding of de herscholing en tenslotte het verschaffen van werkgelegenheid betreft — ten doel heeft personen wier ongeschiktheid hun het uitoefenen van een beroep belet — of belet heeft — in beroep en samenleving in te schakelen of weder in te schakelen.

Voor zover de hulp en de subsidies van het Fonds de Belgische werknemers ten goede komt, dienen deze sociale voordelen op de enkele basis van artikel 7 der verordening nr. 1612/68 gelijkelijk aan de in België gevestigde werknemers, onderdanen der andere Lid-Staten te worden toegekend. Het voor valide werknemers geldende beginsel van gelijke behandeling mag niet terzijde worden gesteld voor de personen van verminderde geschiktheid die slechts na functionele revalidatie en herscholing opnieuw in het arbeidsproces kunnen worden ingeschakeld. Zou op dit punt nog enige twijfel bestaan dan wordt deze weggenomen door de bewoordingen van het 3e lid van artikel 7 waarmede dit beginsel voor de toelating tot de revalidatie- en herscholingscentra uitdrukkelijk tot toepassing wordt gebracht.

Deze opvatting ligt voorts nog in de lijn van Uw rechtspraak op een onmiskenbaar aanverwant gebied. Zo heeft Uw Hof beslist dat het verbod van discriminatie tevens betrekking heeft op de bijzondere bescherming die in de wetgeving van een Lid-Staat om redenen van sociale aard aan bepaalde categorieën van werknemers wordt toegekend (arrest van 13 december 1972, zaak 44-72, Marsman).

Wij aarzelen dan ook niet U voor te stellen dat op de voorgelegde vraag zal worden geantwoord dat de bij een nationale wet aan minder-valide *werknemers* toegekende rechten op omscholing en herscholing alsmede op een bemiddeling waardoor zij een aan hun mogelijkheden beantwoordende werkkring kunnen verkrijgen, krachtens artikel 7 van verordening nr. 1612/68 voor de communautaire *werknemers* op dezelfde voorwaarden als voor de nationale werknemers gelden.

Het staat evenwel vast dat het geding voor de Belgische rechter niet het geval van een migrerende werknemer betreft maar dat van zijn minderjarige zoon. Zonder U nog in een oordeel te begeven over de toepasselijkheid van de wet van 16 april 1963 op Michel S. kan Uw Hof dit feit toch niet buiten beschouwing laten.

De vraag is derhalve of de bepalingen van artikel 7 die op de eigenlijke werknemers van toepassing zijn, mede de regel van gelijke behandeling ten behoeve van hun kinderen inhouden.

Dit schijnt de zienswijze van de Belgische rechter te zijn wanneer hij stelt: „dat niet wordt betwist, dat verordening nr. 1612/68 niet alleen van toepassing is op de werknemers uit de Lid-Staten der Gemeenschap doch ook op hun familie". Uit de overwegingen van het verwijzingsvonnis blijkt, dat de Arbeidsrechtbank van oordeel is dat een bevestigend antwoord op de door haar met het oog op artikel 7 gestelde vraag voldoende grondslag biedt aan Michel S. in zijn hoedanigheid van zoon van een migrerend werknemer het recht op toepassing te zijnen behoeve van de nationale wetgeving inzake de reclassering van minder-validen toe te kennen.

Deze gedachtengang komt ons onjuist voor.

Reeds het opschrift van titel II van verordening nr. 1612/68: „Verrichten van arbeid en gelijkheid van behandeling" noopt tot de opvatting dat de in het van die titel deel uitmakende artikel 7 bedoelde sociale voordelen verband moeten houden met een gesalarieerde werkkring op het grondgebied van een der Lid-Staten, aan de positie van migrerend werknemer verbonden zijn, en derhalve voorbehouden worden aan personen die

deze hoedanigheid bezitten of hebben bezeten.

Onze mening vindt nog steun in het feit, dat de verordening onderscheidt tussen de aan de eigenlijke werknemer toegekende rechten en voordelen enerzijds (artikelen 7-9) en die welke de leden van zijn gezin genieten.

Immers over de positie van de familie van de werknemer wordt in de artikelen 10-12 van die tekst gehandeld. Bij een op 7 december 1968 in het Publikatieblad opgenomen rectificatie werd vóór artikel 10 een titel III ingevoegd met het uitdrukkelijke opschrift: „Familie van de werknemers".

In de vijfde overweging van de considerans der verordening heet het nader, dat „het recht van het vrije verkeer, om volgens objectieve maatstaven van waardigheid en vrijheid te kunnen worden uitgeoefend, vereist, dat... de belemmeringen voor de mobiliteit van de werknemers uit de weg worden geruimd, met name wat betreft het recht van de werknemer om zijn familie te doen overkomen en de voorwaarden voor de integratie van deze familie in het land van ontvangst".

Met het oog hierop opent artikel 10, le lid, voor de echtgenoot en bloedverwanten in neergaande lijn beneden de 21 jaar, of de ten laste komende kinderen, het recht zich op het grondgebied van de Lid-Staat te vestigen waar de werknemer tewerk is gesteld. Het 3e lid verbiedt iedere discriminatie tussen migrerende en nationale werknemers wat de aanspraak op een woning voor hun familie betreft.

Artikel 11 verleent aan de echtgenoot en de minderjarige kinderen van de werknemer het recht om op het gehele grondgebied van de Staat van ontvangst iedere arbeid in loondienst te aanvaarden.

En tenslotte bepaalt artikel 12 dat zijn kinderen onder dezelfde voorwaarden als de eigen onderdanen van die Staat tot het algemene onderwijs, het leerlingstelsel en de beroepsopleiding worden toegelaten indien zij op het grondgebied van die Staat woonachtig zijn.

Het is op deze laatste — specifiek op de kinderen der communautaire werknemers ziende — bepaling dat, naar het ons voorkomt, de uitlegging zal moeten berusten die de Belgische rechter van het Hof verwacht. De nauwe verknochtheid tussen de bepalingen die aan de werknemers zelf rechten toekennen en die welke de rechten van hun familieleden regelen moet U onzes inziens veroorloven de gestelde vraag aan te passen aan de feitelijke gegevens van het door de nationale rechter toegezonden dossier, teneinde hem aldus die elementen te verschaffen welke voor zijn uitspraak in het door hem aanhangige geding van nut kunnen zijn.

Maar, aldus een tegenwerping van de vertegenwoordiger van het Fonds, artikel 12 der verordening ziet slechts op het algemene onderwijs, het leerlingstelsel en de beroepsopleiding. Het spreekt niet van herscholing of omscholing.

Dit onderscheid in redactie achten wij geenszins beslissend. Zij vindt haar verklaring in het feit dat de in artikel 7 genoemde revalidatie en omscholing personen betreffen die aanvankelijk, toen hun lichamelijke en geestelijke gesteldheid nog niet waren aangetast, een beroep hebben uitgeoefend, doch die door een nadien ingetreden vermindering van hun arbeidsgeschiktheid de kansen op tewerkstelling zagen afnemen. In zodanig geval moeten zij geholpen worden om hun volledige geschiktheid te herkrijgen, dan wel in staat worden gesteld een werkkring te vinden die nog met een gedeeltelijke permanente ongeschiktheid te verenigen valt.

Anders is het gesteld met de kinderen die nog niet begonnen te werken en die nog geen plaats in het arbeidsproces vonden.

Teneinde aan het hun bij artikel 11 toegekende recht om op het grondgebied van de Lid-Staat waar zij woonachtig zijn arbeid in loondienst te aanvaarden een reële inhoud te geven, moest hun op dezelfde voorwaarden als de kinderen der onderdanen van die Staat toelating tot het algemeen onderwijs, het leerlingstelsel en de beroepsopleiding worden gegarandeerd, dat wil zeggen hun moest de gele-

genheid geboden worden zich met dezelfde kansen als de nationale kinderen op het vinden van een arbeidsplaats voor te bereiden.

De toepassing van dit beginsel levert rechtens geen moeilijkheden op wanneer het lichamelijk en geestelijk volwaardige kinderen betreft. Betekent dit nu dat voor hen, die wegens hun verminderde geschiktheid slechts over beperkte plaatsingsmogelijkheden beschikken, de regel der gelijkheid van behandeling niet meer geldt?

Zodanige uitlegging zou volgens de Commissie en de Italiaanse regering in strijd zijn zowel met de geest der communautaire wetgeving, als met de doelstellingen van de verordening nr. 1612/68. Deze zienswijze delen wij ten volle.

Voor zover de wetgeving van de Staat van ontvangst voor de eigen onderdanen *gespecialiseerde* beroepsopleiding en voorlichting bij de beroepskeuze organiseert met het doel de jeugdige minder-validen in staat te stellen de geschiktheid voor een met hun gebreken nog verenigbare beroepsuitoefening te verkrijgen, mogen de kinderen van communautaire arbeiders niet anders worden behandeld. Zij moeten zonder enige discriminatie op grond van nationaliteit dezelfde voordelen kunnen genieten. De beroepsopleiding waarop zij aanspraak kunnen maken mag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Dit begrip omvat mede de opleidingsmethoden die specifiek gericht zijn op hen wier lichamelijke of geestelijke vermogens zijn aangetast.

Het is nog interessant te zien dat deze ruime opvatting van de beroepsopleiding ook werd aanvaard in het Europees Sociaal Handvest, dat op 18 oktober 1961 — ook door België — werd ondertekend en op 26 februari 1965 van kracht werd.

In artikel 10 van deze in het kader van de Raad van Europa tot stand gekomen overeenkomst heet het:

„Teneinde de onbelemmerde uitoefening van het recht op vakopleiding te waarborgen, verplichten de Overeenkomstsluitende Partijen zich: ... te zorgen voor technische en vakopleiding waarvan een ieder, *met inbegrip van minder-validen,* kan profiteren, dan wel hieraan medewerking te verlenen."

Artikel 9 van het Handvest is in gelijksoortige termen vervat op het punt van de uitoefening van het recht op beroepskeuzevoorlichting.

En in artikel 15 van genoemde tekst verplichten de Overeenkomstsluitende Partijen zich tenslotte passende maatregelen te treffen enerzijds om de lichamelijk of geestelijk minder-validen opleidingsmogelijkheden te verschaffen, gespecialiseerde instellingen van openbare of particuliere aard zonodig daarbij inbegrepen, anderzijds om hen met behulp van gespecialiseerde diensten tewerk te stellen en voorts om hun gelegenheid te verschaffen tot beschutte arbeid en werkgevers aan te moedigen minder-validen in dienst te nemen.

Blijkens de in het Europees Sociaal Handvest aanvaarde begripsomschrijvingen moet de beroepsopleiding derhalve mede de specifiek op jeugdige minder-validen afgestemde maatregelen omvatten.

Gelijk wij zagen, beperkt de Belgische wet van 16 april 1963 zich geenszins tot de enkele minder-valide werknemers; de voordelen worden mede toegekend aan de „potentiële" werknemers, dat wil zeggen zij die wegens hun jeugdige leeftijd nog geen werkkring verkregen en wier mogelijkheden van tewerkstelling werkelijk ingevolge hun ontoereikende lichamelijke of geestelijke gesteldheid beperkt zijn.

Het Rijksfonds voor reclassering moet deze jeugdige minder-validen de medische of heelkundige behandeling verschaffen waardoor zij arbeidsgeschikt kunnen worden. Het heeft tot taak erop toe te zien dat zij het aan hun mogelijkheden aangepaste school- en vakonderwijs volgen, gespecialiseerde voorlichting bij de beroepskeuze ontvangen en tenslotte een passende werkkring vinden, zonodig in een beschermde werkplaats.

De taak van het Rijksfonds is er derhalve op gericht hen in het beroepsleven in te schakelen.

Tegen de door ons voorgestelde oplossing heeft de vertegenwoordiger van het Belgische Rijksfonds nog aangevoerd, dat men door op grond van verordening nr. 1612/68 de gehandicapte kinderen van migrerende werknemers in het genot te stellen van de voordelen die een nationale wet ten behoeve van lichamelijke of geestelijke niet-volwaardigen voorziet, vooruit zou lopen op de thans in voorbereiding zijnde communautaire regeling op dit gebied.

Dit argument komt evenwel uit een onjuiste gedachtengang voort.

Wanneer tot dusver geen enkele verordening ter uitvoering van het Verdrag van Rome specifiek of uitsluitend de positie der minder-validen regelt, dan moet zulks worden verklaard uit het feit dat het communautaire beleid, waarop het Fonds doelt, op een ander plan is gelegen. Het heeft immers de coördinatie, het tot onderlinge overeenstemming brengen, alsmede de zakelijke verbetering der nationale wetgevingen ten doel. Met de onder auspiciën van de Commissie aangevangen werkzaamheden wordt het bevorderen van een „onderling gelijk gerichte vooruitgang" beoogd.

Voor zover het de revalidatie der minder-validen betreft — hun aanzienlijk aantal vormt inderdaad een voorwerp van zorg — betekent dit dat men ernaar streeft de initiatieven der Lid-Staten te harmoniseren en een nog omvangrijker en doeltreffender bescherming tot stand te brengen.

De omstandigheid dat bedoeld beleid nog niet werd afgesloten, levert stellig geen voldoende grond op aan de kinderen der migrerende werknemers het recht op de hun bij verordening nr. 1612/68 gewaarborgde gelijkheid van behandeling te onthouden wanneer reeds van kracht zijnde nationale regelingen hun de mogelijkheid openen daarvan metterdaad te profiteren.

Niet terzake dienend achten wij tenslotte het argument dat het Europees Sociaal Fonds tot dusver aan het Belgische Rijksfonds voor de reclassering der minder-validen zijn financiële medewerking slechts voor de omscholing van werkloze loontrekkende werknemers verleende.

Immers het besluit van de Raad der Gemeenschappen van 1 februari 1971 betreffende de hervorming van het Europees Sociaal Fonds bepaalt uitdrukkelijk dat het bijdragen verleent niet alleen voor de opheffing van de werkloosheid en de langdurige ondertewerkstelling, alsmede voor de opleiding van hooggekwalificeerde arbeidskrachten, doch mede voor akties gericht op de (weder-) opneming in het arbeidsproces van gehandicapten; het beperkt de mogelijkheden van zodanige bemoeiingen geenszins tot de werknemers die als gevolg van hun verminderde lichamelijke of geestelijke geschiktheid werkloos werden.

Samenvattend concluderen wij dat Uw Hof voor recht zal verklaren:

1. dat krachtens artikel 7 van verordening nr. 1612/68 van de Raad de werknemers — onderdanen van een Lid-Staat —, voor wie de mogelijkheden van tewerkstelling beperkt zijn wegens een vermindering van hun lichamelijke of geestelijke geschiktheid, op het grondgebied van een andere Lid-Staat waar zij woonachtig zijn en tewerkgesteld zijn — of waren —, op dezelfde voorwaarden als de nationale werknemers de voordelen moeten genieten welke de wetgeving van die Staat in verband met de sociale reclassering der minder-validen voorziet;

2. dat ingevolge artikel 12 van diezelfde verordening de minderjarige kinderen van die werknemers, en die verder te hunnen laste zijn, in bedoeld opzicht op gelijke wijze behandeld moeten worden als de nationale kinderen.